

Laro At Work bij Farasi Rafiki te Wateren

Bij het woord paardenkracht hebben we binnen onze vereniging een specifiek beeld. Veel van onze lezers krijgen bij het woord visioenen van motorblokken, turbo's en andere techniek.

In deze rubriek hebben we eerder letterlijke paardenkracht gezien, denk maar eens terug aan het grote trekpaard Harry van Twan Engelen in magazine 5-2014. Geen Land Rover die bij het werk in het bos zijn wendbaarheid kon evenaren.

Maar bij het laatste bezoek voor deze rubriek aan Farasi-Rafiki bleek dat er nog een andere definitie voor paardenkracht bestaat. Aan de buitenkant niet zo explosief als de voorgaande betekenissen maar daarom niet minder spectaculair.

Klinkt dat geheimzinnig? Dat vond de redactie ook en om uit te zoeken wat er bedoeld werd met deze specifieke paardenkracht trokken we op een middag in maart naar het Drentse platteland.

De stille kracht

Wateren ligt nog net aan de Drentse kant van de provinciegrens met Friesland. Vanaf Vledder voert een smalle weg door een steeds ruiger wordend landschap naar mijn bestemming. De natuur wordt met iedere kilometer minder gecultiveerd, het verkeer rustiger. Al kilometers lang zie ik geen auto's meer in de achteruitkijkspiegel. Voor iemand uit de Randstad heeft dat iets onwerkelijks.

De thuishaven van Farasi-Rafiki blijkt een sfeervolle rietgedekte boerderij. Min of meer verstopt tussen boomgroepen maar twee Land Rovers op het erf laten er geen twijfel over bestaan: hier moet ik zijn.

Ik word hartelijk ontvangen door Yvonne Huijting. Na kennismaking bij een kop uitstekende koffie zal ik deze middag veel leren over die onvermoede maar verbazende stille paardenkracht. ►

Al vroeg in haar leven kwam Yvonne in aanraking met paarden. Het paardrijden begon al op 5 jarige leeftijd. Helaas werd Yvonne ook al op jonge leeftijd geconfronteerd met gezondheidsproblemen. Een aandoening aan haar benen maakte dat ze zo niet onbekommerd in het leven kon staan als leeftijds-genoten. Uiteraard heeft dat ook gevolgen voor het geestelijk welbevinden. Op haar 25^e kreeg Yvonne voor het eerst een eigen paard: Catapult. In de omgang met Catapult ontdekte ze dat bepaalde reacties van het paard herleid konden worden tot gedrag wat ze zelf vertoonde.

Yvonne: 'omdat paarden van nature in kuddes leven zijn ze sterk afhankelijk van elkaars gedrag. Het overleven van de kudde hangt af van samenwerking en gedragingen van de individuele paarden. Omdat er niet gecommuniceerd kan worden met taal zijn paarden heel sterk in het opmerken van non-verbale signalen. Noem het maar lichaamstaal. Ook op de lichaamstaal van menselijk gezelschap, zal een paard reageren. Als je daar eenmaal oog voor hebt is dat heel goed te zien. Op die manier kun je je gedragingen als het ware weerspiegeld zien in de reacties van het paard. Dat kan heel waardevolle inzichten opleveren.'

Dat klinkt allemaal goed maar wat kan je vervolgens met die kennis? 'In tegenstelling tot mensen neemt een paard wel waar maar het geeft geen waardeoordeel over die waarneming. Het gedrag van het paard kan wel veranderen. Als je steeds het welzijn van de kudde voor ogen

houdt dan kun je leren zien hoe de paarden in de kudde het menselijke lid van de kudde beschouwen. Zien ze je als een verstoring in de balans van de kudde of straal je iets uit wat ze bevalt en willen accepteren en zelfs volgen? Het is een heel pure manier van communicatie zonder de dubbele lagen en valstrikken die je vaak tegenkomt in het gesproken woord.'

Bij toeval ontdekte ik dat dit heel bruikbaar is bij het coachen van mensen. Mijn dieren pikken vaak heel snel de non-verbale signalen op in groepsprocessen. Vaak zijn dat de dingen die mensen niet opmerken of niet herkennen maar die niet zelden ten grondslag liggen aan conflicten tussen collega's of die maken dat het 'niet klikt' binnen een afdeling. Een sessie met de paarden is voor de deelnemers vaak erg verhelderend en soms ook behoorlijk confronterend.

Yvonne is gespecialiseerd in het coachen van mensen met autisme. Hoe helpt de omgang met paarden hen? 'Autistische mensen hebben vaak moeite met de directheid en complexiteit van onze omgeving en de onvoorspelbare manier waarop we ons in die omgeving gedragen. Net als paarden zijn ze gebaat bij rust en duidelijke rollen en routines. In een kudde is geen plaats voor ingewikkelde en ondoorzichtige protocollen. Mensen met autisme herkennen dat en de paarden herkennen dat in hen. Ze worden vaak heel makkelijk als lid van de kudde geaccepteerd.'

De paarden

Nu ik zoveel over die kudde gehoord heb wil ik natuurlijk wel eens kennismaken met de dieren.

We stappen in de Defender van Farasi Rafiki. Vanaf de buitenkant onderscheidt de auto zich niet bijzonder van andere Defenders maar schijn bedriegt. Deze Defender is uitgerust met een automatische transmissie. Vanwege de problemen het haar benen is het voor Yvonne niet mogelijk om te rijden in een handgeschakelde auto. Het bedienen van het koppelpedaal lukt gewoonweg niet. Bij Autobedrijf van der Zwerde in Nijensleek werd de Defender voorzien van een automatische transmissie. Tevens werden de standaard stoelen vervangen door comfortabele lederen fauteuils

Bij van der Zwerde werd de auto ook getuned en voorzien van een stabilisatorset. De finishing touch wordt gevormd door LED verlichting rondom. Wat Yvonne betreft is dat laatste echt een aanrader. Rijdend naar het perceel waar de kudde graast valt op hoe zijdezacht de automatische bak schakelt. De schakelmomenten zijn nauwelijks waar te nemen en de Td5 lijkt er rustiger mee te lopen dan met een schakelbak.

Om bij de paardenweide te komen moeten we een stukje door onverhard terrein. Zeker met een trailer aan de haak is de weide haast niet te bereiken met een normale auto. De paarden zien ons al aankomen en draven enthousiast naar het hek. Je kunt dit met recht een kudde noemen. Yvonne kent ze natuurlijk allemaal van naam. Het grootste paard heet Nirvana. Verder bestaat de kudde uit Willem, Amadeus, Diego de la Vega, Moon, Zoey, Junior en de Shetland pony:

Terror Ted. (die z'n naam gelukkig geen eer aan doet, het is een zachtvaardig dier). De paarden bij Farasi Rafiki hebben allemaal een karakter wat zich goed leent voor de therapie sessies. Toch zijn zeker de grotere dieren erg imposant. Iemand die zich toch al niet op z'n gemak voelt bij paarden kan daar zeker door afgeschrikt worden. Komt dat wel eens voor?

Yvonne: 'Tijdens de coaching sessie hoeft de deelnemer niet altijd direct contact te hebben met het paard. We kunnen wat oefeningen doen in de nabijheid van het paard. Eventueel gescheiden door een hek. In de praktijk zien we dat mensen vrij snel hun terughoudendheid overwinnen en soms zelfs hun angst voor paarden helemaal kwijtraken.'

De werkpaarden

Hoe boeiend de paarden ook zijn, het wordt tijd om de aandacht te verleggen naar het wagenpark van Farasi Rafiki. Dat Yvonne Land Rovers zou kiezen als bedrijfsauto stond vanaf het begin al vast. Als kind vielen de Land Rovers haar al op. In de jaren 80 was haar vader werkzaam in Tanzania. Als ze hem daar bezocht werden er tripjes gemaakt in een Land Rover. Gebaande wegen waren daar nauwelijks waardoor ze ook vertrouwd raakte met de offroad capaciteiten van het merk.

Haar eerste auto was een Land Rover 90 County. In de loop der jaren heeft ze bijna alle modellen op de oprit gehad, van een Freelander tot een Range Rover. Het huidige wagenpark bestaat uit een twee Discovery's en de zwarte 110 met automaat. De auto's worden gebruikt om de levende have te vervoeren achter de trekhaak en voor allerlei klussen in het bedrijf. De wagens trekken de paardentrailer jaarlijks zo'n 30.00 km door het land.

Yvonne is niet technisch aangelegd, het onderhoud van het wagenpark wordt toevertrouwd aan autobedrijf van der Zwerde wat op een steenworp afstand gevestigd is. Zij kennen het wagenpark van Farasi Rafiki van binnen en buiten. Buiten het normale onderhoud hoeft Yvonne gelukkig zelden naar de werkplaats. De Land Rovers blijken in de praktijk betrouwbaar.

Yvonne kan uren vertellen over haar auto's en haar stille paardenkrachten. Maar het is nog een heel eind rijden naar huis en de volgende morgen moet uw redacteur weer vroeg op.

Onder dankzegging neem ik afscheid van Yvonne, het was een leerzaam bezoek. ■

LRCH Magazine dankt Farasi Rafiki hartelijk voor de gastvrijheid.

Voor meer informatie over coaching met paarden: www.Farasi-Rafiki.nl

Farasi-Rafiki is een woord uit het Swahili. Het betekent 'paard en vriend'. De naam geeft uitdrukking aan Yvonne's affectie voor zowel paarden als Tanzania

